Kui nad nõnda wiisi umbes keskhomm[iku]
kuni töötanud oliwad, paniwad nad oma
töö riistad käest ära, ning asusiwad suu-
re kiwi juure, suurust wõtma. Kui
nad kõhud täis söönud oliwad, heit-
siwad nad sinna samasse kiwi kõr-
wa, heina peale maha, leiba luusse
laskema. Kui nad unest ülesse ärka-
siwad ei leidnud nad Jaani enam oma
aseme peal magawat; ta oli kadunud.
Kuhu ta läinud ehk jäänud, seda ei
teadnud keegi kinni. Jaani aga, nii pea
kui une hingel heina tegijad oma hõl-
ma wõtnud oli, tõmbas üks imelik wõi-
gi, suure kiwi kõrwalt, maa alusesse il-
masse; kus teda üks wäga lahke ha[lli]
habemega wana mees rõõmsaste wast[u]
wõttis.

Ta teretas Jaani käe pigistamisega
ja ütles pehme healega:

„Ma rõõmustan wäga Teie lahk[e]
tuleku üle. Siin saab sull hea elu olem[a]
Kui sa aga minu sõna kuuled ja mi[nd]
truiste seitse aastat teenid. Siis toon ma
Sind jälle siia samasse koha peale, ja
imelik waimude wägi tõmbab siit koh[a]

peale ilma tagasi." — Maa aluses ilmas
ei olnud tõeste peale wanakese ühte ainu-
kestgi inimese hinge olemas. Selle wastu
oli seal aga määratu palju linduisid ja
kõik sugu loomasi, mis Jumal kuuepäe-
wa sees loonud; ja wee upputusel Noa lae-
was aset saiwad.

Wana mees kes maa aluse loomuse
üügi walitseja näitas olewat, rääkis
loomadega nii sama, nagu maa peal ini-
mesed üks teisega. Seal alu misess ilma ruu-
mis wana halli habemega mehe juures, läks
Jaani elu üsna lõbusaste edasi — nõnda
et ta oma teenistuse aastad, kui ükski kud päe-
wad kaduma tundis. Ta arjus wiimaks
nii loomadega ja linduidega ära, et ta
kõik nende keeled selgeste mõistis.

Kui seitse teenistuse aastat otsa lõpesi-
wad, wiis wanakene teda sinna samasse
koha peale, kus ta alla ilma tulnud oli ja
ütles siis:

„Armas Jaan! nüüd on sinu teenistuse
aastat otsa lõpenud. Et sa truu ja sõna kuule-
lik oled minu wastu olnud, tahan ma Sind
jälle sinu kodu, see on, peale ilma tagasi wiia.
Minu warandust mull teenistuse palgaks